

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.P.T., nar. ..., Ev. č...., st přísl. Vietnamská socialistická republika, t. č.
 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupený Organizace pro
 pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha*, proti **žalovanému: Ministerstvo
 vnitra**, se sídlem pošt.schr.21/OAM, IČ 00007064, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o **žalobě
 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. OAM-108/LE-LE05-LE25-PS-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 17.10.2017.

V úvodu **žaloby** žalobce namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, § 47 zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se

stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (*dále jen „přijímací směrnice“*), a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (*dále jen „Úmluva“*).

Žalobce se domníval, že žalovaný v jeho případě nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení opatření, které je svou povahou omezením osobní svobody. Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce uvedl znění důvodové zprávy k tomuto ustanovení, znění čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, jehož transpozicí je právě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a dále ocitoval bod 63 z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci Arslan (C-534/11).

Žalobce se domníval, že v jeho případě postačovalo jiné, mírnější opatření k zabezpečení jeho účasti na průběhu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na fakt, že žalobce na území České republiky (*dále jen „ČR“*) pobývá již od r. 2000 a že na území pobývá také jeho dcera, která čeká dítě, zde není předpoklad, že by se žalobce na území skrýval a vyhýbal se během řízení kontaktu se [žalovaným]. Žalobce již v minulosti v ČR o mezinárodní ochranu žádal a během tohoto předchozího řízení se správním orgánem důsledně spolupracoval a hájil svá práva. Motivace žalobce spolupracovat se správním orgánem a být mu k dispozici při úkonech během správního řízení navíc plyne z faktu, že žalobce má během správního řízení na území pobytové oprávnění a jakákoli neúčast na úkonech může naplnit důvody k zastavení řízení.

Z napadeného rozhodnutí navíc nijak nevyplýval předpoklad, že by správní orgán uvažoval nad možností realizace správního vyhoštění žalobce po skončení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Trvání řízení ve věci mezinárodní ochrany (včetně případného soudního přezkumu) samotný správní orgán předjímal po celou dobu zajištění, přičemž žalobce se domníval, že z této úvahy spíše plynulo, že ke skončení tohoto řízení během doby zajištění nedojde.

Žalobce nezpochybňoval závěry správního orgánu ohledně podání žádosti o mezinárodní ochranu také s účelem zabránit realizaci správního vyhoštění. Podání žádosti však ze strany žalobce bylo motivováno také konkrétními důvody, jak je žalobce uvede v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Okolnosti, které mohou svědčit ve prospěch spolupráce žalobce se správním orgánem během řízení o udělení mezinárodní ochrany, přitom správní orgán ve svém rozhodnutí a ve své úvaze nezmiňoval, protože se žalobce domníval, že správní orgán možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu zvažoval nedostatečně.

Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy má stát povinnost zajistit, že detence je použita po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní a donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobce se domníval, že v jeho případě se žalovaný s uvedenými závazky nevypořádal vůbec nebo nedostatečně. Z výše uvedených důvodů není setrvání žalobce v zařízení nezbytné ani přiměřené.

S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl žalobce, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný podle svého **vyjádření k žalobě** měl za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a že je mu stanovena doba trvání zajištění do 17.10.2017. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že se lze oprávněně domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému žalovaný dospěl na základě skutečnosti, že žalobce na území ČR pobýval podle svých vyjádření již od r. 2000, svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve dne 20.8.2015 poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, tedy teprve po cca 15 letech pobytu na území ČR (bez řádných dokladů).

Žalobce byl dne 26.6.2017 zajištěn, neboť svým jednáním opakovaně porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie (*dále jen „EU“*), když svévolně, opakovaně a neoprávněně pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a také v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění. Svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR a EU zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění. Policejní orgán se navíc pokoušel oklamat, když do protokolu v rozporu se skutečností tvrdil, že s ním nikdy nebylo vedeno správní řízení o vyhoštění a že mu bylo v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyhověno. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Dne 29.6.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu v ČR, konkrétní důvody své žádosti nijak nespecifikoval.

Správní orgán zjistil z Cizineckého informačního systému (CIS), že žalobce má již záznam v ENO, a to z důvodu uloženého správního vyhoštění. Z tohoto záznamu vyplývá, že žalobci bylo v r. 2014 správním rozhodnutím čj. KRPA-51981-88/ČJ-2013-000022, které nabylo právní moci dne 18.2.2015 po zamítnutí odvolání cizince, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce po zamítnutí odvolání žalobu k příslušnému krajskému soudu, ten ji však zamítl, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.5.2015. Následně byla žalobcem podána kasační stížnost, která však byla dne 29.7.2015 odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení. Vykonatelnost rozhodnutí však byla následně odložena tím, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu.

Žalovaný posoudil všechny skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru. Z jednání žalobce žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování

právního řádu ČR. Jednání žalobce, jak vyplývá z popsané pobytové historie, nedávalo dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se žalobce s největší pravděpodobností choval v průběhu současného řízení o jeho žádosti.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval zákonným způsobem a nedopustil se ani porušení Úmluvy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán nedůvodnými, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Nad rámec skutkových zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, soud ze správního spisu zjistil, že ve věci první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.8.2015 bylo rozhodnuto negativně, žalobce proti rozhodnutí podal žalobu, jež byla zamítnuta, a následně proti rozsudku brojil kasační stížností. Tato byla odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení a usnesení nabylo právní moci dne 5.4.2017. Lhůta k vycestování žalobci uplynula dne 5.5.2017. V řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mj.

uváděl, že vlast opustil, protože doma v obci měl spory se spolustraníky z Komunistické strany Vietnamu ve věci organizace místní buňky, a že o azyl požádal, protože mu byla zamítnuta žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny (z důvodu správního vyhoštění) a s rodinou by zde chtěl zůstat, přičemž v případě návratu se obával toho, že ve Vietnamu nemá co dělat, nemá kde bydlet a rodinu (dceru a družku, přičemž rovněž živí dceru své družky) má zde v ČR. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.8.2015 vyšlo najevo, že žalobce na území ČR od r. 2000 pobývá na základě krátkodobých víz.

Do protokolu o podání vysvětlení dne 26.6.2017 žalobce mj. uvedl, že legalizaci pobytu řešil přes právníka a současně si chtěl adoptí dítěte zajistit povolení k pobytu, matka dítěte však odcestovala. Stejným způsobem se snažil získat pobytové oprávnění ještě dvakrát. Právním zástupcem mu bylo nakonec doporučeno, aby si našel ženu s českým občanstvím, se kterou bude žít ve společné domácnosti, a na tomto základě získá oprávnění k pobytu. Žil tedy s družkou v Kladně, ta ho však opustila a v té době mu také byla zamítnuta žádost o pobyt. Žalobce tvrdil, že bylo následně vyhověno jeho žádosti o azyl a měl by mít platný pobyt do 25.5.2017, dále to, že s ním nikdy nebylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Ve vycestování z území ČR žalobce dle svého vyjádření neviděl problém, jen by se nemohl starat o těhotnou dceru, o níž má vážnou starost, neboť její manžel nemá zájem o chod domácnosti a žalobce jí musí pomáhat v obchodě. Ve Vietnamu by mohl pobývat u syna.

V rámci poskytnutí údajů k žalobcově opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dne 3.7.2017 sdělil, že v r. 2015 žádal o mezinárodní ochranu v ČR, ta mu ale nebyla udělena, a jako důvod současné žádosti uvedl, že mu byla soudem zamítnuta žádost o pobyt a pobyt mu nebyl prodloužen, proto musel požádat o azyl, přičemž jiný důvod nemá.

První okruh žalobních námitek se vztahoval k možnosti uložení zvláštních opatření žalobci. Vzhledem k délce pobytu a přítomnosti těhotné dcery na území ČR není pravděpodobné vyhýbání se kontaktu s žalovaným. Žalobce již během minulého azylového řízení se správním orgánem spolupracoval a nyní je motivován i pobytovým oprávněním po dobu řízení a tím, aby řízení nebylo zastaveno. Žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla žalobcem podána jenom za účelem zabránění realizaci vyhoštění a žalovaný rovněž nezohlednil okolnosti svědčící ve prospěch spolupráce žalobce se správním orgánem.

Soud předně zohlednil výklad, k němuž Nejvyšší správní soud přistoupil v rozsudku ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-31: „Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“ Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemohl soud pominout ani následující závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28.6.2017, čj. 1Azs 349/2016-48: „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze

odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný pro svůj závěr o neúčinnosti zvláštních opatření čerpal z následujících skutečností: Žalobce pobýval na území ČR opakovaně dlouhodobě neoprávněně, bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění, nerespektoval povinnost vycestovat, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Proto byl také zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nijak nespécifikoval důvody své žádosti a žádost podal až po svém opětovném zadržení policií, proto bylo možno usuzovat, že žalobce se žádného pronásledování ani vážné újmy neobává a jeho žádost byla účelová. Tak ostatně postupoval již jednou v r. 2015 poté, co byla odmítnuta jeho kasační stížnost a rozhodnutí o vyhoštění by bylo vykonatelné, nebýt právě této první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z postupu žalobce žalovaný dovodil, že pro setrvání v ČR využije jakékoli možnosti včetně předstírání rodinných vazeb na území ČR či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce se svým povinností spojeným s pobytem na území ČR vyhýbal zcela vědomě a žalobcovým tvrzením stran možnosti vycestování v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců odporovalo podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jen o 3 dny později. Žalobce se také pokoušel oklamat policejní orgán, když tvrdil, že s ním nikdy nebylo vedeno řízení o správním vyhoštění a že mu byla udělena mezinárodní ochrana.

Soud shledal, že takovéto odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření má oporu ve skutkových okolnostech žalobcova případu. Žalobce sice na území ČR přicestoval již před delší dobou, nicméně to, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a že nedisponoval platným cestovním dokladem, bylo nesporné. Z žalobcovy pobytové historie navíc vyplývala opakovaná snaha zlegalizovat si pobyt na území jakýmikoli dostupnými prostředky, včetně již jednou využití možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu po uložení vyhoštění a skončení soudního přezkumu. Již v tehdejší řízení žalobce uvedl, že jej k podání žádosti vedla neúspěšná snaha o získání pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců; v nynějším řízení dokonce přímo do žádosti žádný azylový důvod neuvedl, nicméně při poskytnutí údajů opětovně argumentoval skutečnostmi, jež lze podřadit pod nijak neskrývanou snahu pouze si legalizovat pobyt. K tomu soud dodává, že mezinárodní ochrana je udělována jen výjimečně a má specifický charakter, přičemž konstantní judikatura správních soudů je založena na tom, že oprávněný pobyt cizinců na území ČR je podřízen prvotně režimu zákona o pobytu cizinců, ať už jsou jeho mechanismy jakkoli složité.

Pokud žalovaný v odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření přímo nezmínil žalobcovu těhotnou dceru, nejednalo se o vadu, jež by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž neuvedl v řízeních před správními orgány ani v samotné žalobě žádné obzvláště významné skutečnosti, které by se jeho dcery týkaly a které by znemožňovaly

zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Ačkoliv má soud pochopení pro starost žalobce, žalobcova dcera je podle dostupných informací dospělá, vdaná a soběstačná. Jakékoli jiné okolnosti svědčící ve prospěch spolupráce žalobce s žalovaným soud neshledal, přičemž žalobce je v žalobě ani blíže neurčil, proto soud dále neměl co posuzovat.

Závěrečnému žalobnímu tvrzení, tj. zpochybnění, že žalobce žádost podal „jenom“ za účelem zabránění vyhoštění, nelze přisvědčit. Soud odkazuje na odpověď Nejvyššího správního soudu na obdobně formulovanou stížní námitku z již citovaného rozsudku pod čj. 4Azs 9/2017-31: *„Stěžovatel namítá, že citovanému ustanovení zákona o azylu je třeba rozumět tak, že k zajištění cizince je možné přistoupit pouze v případě, kdy žadatel nemá k podání žádosti o mezinárodní ochranu jinou motivaci, než snahu vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jiným uvedeným následkům. Tomuto výkladu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na skutečnost, že při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. [...] je nutno rozlišovat mezi pojmy “zjevně nedůvodná” žádost o mezinárodní ochranu a “účelová žádost” coby důvod pro zajištění cizince. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Na rozdíl od toho musí být pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona navíc prokázáno, že žadatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody; žádost totiž může být účelová, přesto nemusí být zjevně nedůvodná.“*

Lze shrnout, že žalovaný vycházel ze zjištěného skutkového stavu, zohlednil ty informace, které měl k dispozici, a přezkoumatelným způsobem posoudil, zda by nepostačovalo uložení zvláštních opatření. Odůvodnění bylo logicky konzistentní a dostačující.

Podle **druhého okruhu žalobních námitek** z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá předpoklad možné realizace vyhoštění žalobce po skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Trvání řízení ve věci mezinárodní ochrany žalovaný předjímal po celou dobu zajištění, přitom ale z rozhodnutí plynulo, že ke skončení řízení během doby zajištění nedojde.

Bylo třeba vycházet z toho, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (a s ním související řízení o zajištění dle zákona o azylu) a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a samotná realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá. Proto soud shledal nedůvodnou námitku, podle níž musel z napadeného rozhodnutí vyplývat předpoklad možné realizace vyhoštění po skončení azylového řízení. Napadené rozhodnutí se týkalo právě a pouze zajištění žalobce z důvodů dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který vychází z důvodného předpokladu, že cizinec se vyhoštění snaží vyhnout, neboť mu toto reálně hrozí.

Ve vztahu k délce trvání zajištění soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že odůvodnění doby zajištění vycházelo z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení. Takový výpočet nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví. Žalobce nijak blíže nespecifikoval,

proč by ke skončení řízení v takto stanovené době dojít nemělo a jaké přesně negativní důsledky z toho pro žalobce plynou, proto soud nemohl námitce přisvědčit.

Třetí okruh žalobních námitek směřuje k tomu, zda žalovaný dostatečně vyhodnotil naplnění podmínek zajištění, jak vyplývají z čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

Podle zmíněného ustanovení Úmluvy platí: *„Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.“*

Soud shledal, že zajištění žalobce mělo svůj právní základ v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který upravuje i řízení před správním orgánem. Bylo posouzeno, zda není možno uložit mírnější opatření, a doba zajištění byla stanovena v souladu s omezeními uvedenými v § 46a odst. 5 zákona o azylu, když byla shledána přiměřenou právě tato délka zajištění. Ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy bylo učiněno zadost.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a také porušení čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o základních zásadách řízení před správním orgánem. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, z čeho při posuzování žalobcova případu vycházel, jak uvedené skutkové okolnosti hodnotil a k jakým závěrům na základě tohoto hodnocení dospěl. K zajištění žalobce došlo v případě, s nímž přijímací směrnice výslovně počítá v čl. 8 odst. 3 pod písm. d) a jenž byl promítnut do českého právního řádu ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 10. srpna 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně